

SERIA DE AUTOR
ERIC-EMMANUEL
SCHMITT

Serie coordonată de
DENISA COMĂNESCU

ERIC-EMMANUEL
SCHMITT
Viața mea
,
cu Mozart

Traducere din franceză de
LIDIA BODEA

HUMANITAS
fiction

Redactor: Iustina Croitoru
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cristina Jelescu
DTP: Veronica Dinu, Valentin Simionescu

Tipărit la Livco Design

ERIC-EMMANUEL SCHMITT
MA VIE AVEC MOZART
Copyright © Éditions Albin Michel – Paris, 2005
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2007, 2024,
pentru prezenta versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SCHMITT, ERIC-EMMANUEL
Viața mea cu Mozart / Eric-Emmanuel Schmitt;
trad.: Lidia Bodea. – București: Humanitas Fiction, 2024
ISBN 978-606-097-438-3
I. Bodea, Lidia (trad.)
821.133.1-31=135.1

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021 408 83 50, fax 021 408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e- mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723 684 194

El a început corespondența noastră.

Într-o zi, aveam pe-atunci cincisprezece ani, mi-a trimis o muzică. Mi-a schimbat viața. Mai mult, m-a ținut în viață. Fără muzica aceea aș fi murit.

De atunci, îi scriu adesea – câteva cuvinte mângălite pe colțul mesei în vreme ce lucrez la o carte, dar și epistole lungi, compuse noaptea, când un cer lipsit de stele apasă peste orașul portocaliu.

Dacă are chef, îmi răspunde, în timpul vreunui concert, pe vreun aeroport, la un colț de stradă, neașteptat și fulgerător de fiecare dată.

Iată esența corespondenței noastre: scrisorile mele, fragmentele lui. Mozart se

exprimă prin sunete, eu compun texte. Mai mult decât un profesor de muzică, Mozart a devenit pentru mine un îndrumător spiritual, m-a învățat câteva lucruri rarisime – încântarea, blândețea, seninătatea, bucuria...

Să fie vorba despre o prietenie? În cazul meu, e vorba despre o dragoste dublată de recunoștință.

Cât îl privește pe el...

La cincisprezece ani, eram obosit de viață. Trebuie, cred, să fii atât de tânăr ca să te simți atât de bătrân...

Dacă n-ar fi fost acea mână care să mă oprească, m-aș fi lăsat să alunec spre sinucidere, această moarte care mă atrăgea, plină de farmec, liniștitoare, o ușă secretă prin care-aș fi vrut să dispar pe neștiute, ca să pun capăt suferinței.

De ce poți suferi la cincisprezece ani ?

Uite, chiar de asta: suferi pentru că ai cincisprezece ani. Pentru că nu mai ești un copil, dar nu ești nici bărbat. Pentru că ai ajuns să înoți la jumătatea râului, lăsând în urmă un mal și fiind încă departe de celălalt, înghițind apă, luat de valuri,

ieșind la suprafață, împotrividu-te curenților cu un trup nou, care încă n-a dovedit ce poate, singur, sufocat.

Violenți și aspri cei cincisprezece ani ai mei. Realitatea lovește, dă buzna, se instalează și strivește iluziile. Ca puștan, îmi puteam închipui destinul într-o mie de feluri – aviator, polițist, scamator, pompier, veterinar, mecanic auto, prinț al Angliei –, mă puteam imagina pe mine însumi sub nenumărate înfățișări – mare, subțire sau îndesat, musculos, elegant –, mă puteam dărui cu tot felul de talente – matematică, muzică, dans, pictură, bricolaj –, mă puteam înzestra cu harul limbilor străine, pricepere pentru sport, iscusință în arta seducției, pe scurt, mă puteam dezvolta oricum, oricât, de vreme ce încă nu aveam nici o realitate. Și ce frumos era universul, atâta timp cât nu era cel adevărat... Cincisprezece ani, și gata, câmpul meu de acțiune se îngusta, iar posibilitățile începeau să cadă ca soldații în

bătălie și, la fel, visele. Un măcel. O groapă comună. Pășeam printr-un cimitir de vise.

Începuse să prindă contur un trup: al meu. Cu ajutorul oglinzii, reușeam, îngrozit, să urmăresc această proliferare. Păr... Ce idee cretină! Pe mine, altădată un copilăș cu pielea netedă, fină... Cine a cerut asta? Fesele. Nu cumva sunt prea mari? Sexul... E OK? E normal? Mâinile lungi, sigure, despre care mama spune că sunt „mâini de pianist“, iar tata, „de strangulator“... Dar hotărâți-vă odată! Niște picioare imense... Închis în baie, după ce lăsam apa să curgă anume ca toată lumea să creadă că mă spăl, petreceam ore întregi contemplând catastrofa pe care mi-o confirma oglinda: băiete, acesta este trupul tău, obișnuiește-te, chiar dacă nu-ți convine, ține-l minte, că altul nu vei avea ca să duci la bun sfârșit tot ce trebuie să facă un bărbat – să alerge, să seducă, sărute, iubească... Va fi suficient? Cu cât îl priveam mai atent, cu atât încolțea, perfect

justificată, îndoiala: eram oare îndeajuns de dotat?

În același timp, spiritul meu se lăsa învăluit de senzații necunoscute... M-a cuprins obsesia morții. Și nu vorbesc aici despre groaza pe care am încercat-o uneori, seara, în așternut, după ce adormeau ceilalți, despre groaza care, pentru că mi se părea că o să mor, mă țintuia ghemuit în penumbră, cu degetele încleștate de grilajul rece al patului, nu, nu mă gândesc la spaimile acelea scurte, alungate de îndată ce se aprindea o lumină, ci la o stare de rău constantă, apăsătoare, de fond, ca o durere cronică.

Atunci când testiculele și mușchii mi se umpleau de o forță proaspătă, când corpul mi se transforma într-unul cu totul nou, al unui bărbat foarte tânăr, chiar atunci întrezăream în toată această împlinire un semn funest: iată corpul pe care, într-o zi, îl vor îngropa. Mi se contura cadavrul. Înaintam spre propriul sfârșit. Întrucât ne

îndreptăm spre moarte, pașii mei îmi sapă mormântul. Cum nu se mulțumea să fie doar capătul drumului, moartea părea să fie ținta lui.

Și-atunci am crezut că am găsit sensul vieții: moartea.

Iar dacă moartea se va dovedi a fi sensul vieții, atunci viața nu mai are sens. Dacă e să fim reduși la o agitație temporară de molecule, la o grupare efemeră de atomi, atunci la ce bun să mai existăm? De ce să dăm valoare acestei vieți lipsite de valoare? De ce să mai păstrăm această viață lipsită de viață?

Lumea, redusă la o iluzie optică, își pierduse farmecul, culorile, savoarea. Eu tocmai inventasem nihilismul, inițiindu-mă singur în religia neantului. Viața de zi cu zi se golise de realitatea ei: nu mai percepeam decât umbre. Un corp de carne? O iluzie... O gură, dezvelind dinții albi, zâmbindu-mi? Țărână... Colegii mei gălăgioși și neastâmpărați? Niște cadavre

cu piele netedă: le ghiceam dedesubt scheletul, nimic nu mă mai putea opri din radiografierea morbidă a lumii, eu reușeam să văd craniul, mandibula ascunse sub chipul celei mai rotofeie dintre fete. Chiar și părul din cap mă dezgusta – alcătuit parcă din niște șerpi uscați, obsceni –, asta de când aflasem că are o viață a lui, mai lungă decât a noastră, căci continuă să crească și sub capacul sicriului.

Voiam să părăsesc viața, această farsă provizorie și inutilă.

M-am aruncat în brațele disperării cu toată forța celor cincisprezece ani ai mei. Febră, tremurături, palpitații, sufocări, rău, leșinuri – corpul meu îmi furniza tot arsenalul.

După o vreme, cu atâtea ore petrecute la infirmerie, n-am mai reușit să urmez cursurile și atunci conducerea liceului i-a alertat pe ai mei.

Părinții m-au dus la câțiva doctori: de îndată ce dădeam ochii cu unul, mă